

ANA VODVÁRKOVÁ

Ana Vodvářková se narodila 20. července 1952 v Ivanově Sele nedaleko Daruvaru. Byla první dítě Marie rozené Boštíkové a Vinka Vodvářky. Má ještě dvě mladší sestry Fanyňku a Lojzíčku a jednoho bratra Věnu. Pani Ana ráda si vzpomíná na dědu Černého (byl to tátův strýc, proto že tatínek brzy zůstal bez rodičů) který byl majitelem obchodu, který její rodiče potom zdělili.

Dříve na vesnici bylo mnohem více dětí nežli je to teď. Děti dříve, a tak i ona sama, musely doma hodně pomáhat.

Děti si nejčastěji hrály venku - stavěly domečky, tvarovaly z hlíny nádoby, chodily do lesa na jahody, hrály divadla která samy vymýšlely. Chlapci dělali písňaly. Hraček moc nebylo, ale si paní Ana pamatuje na míč který dostala od tatínka, který často cestoval a také první panenku. V zimě se hrály karty ale nejkrásnější bylo předvečír když přišli babička s dědou a vyprávěli o svých zážitcích.

Prvních šest let chodila pani Vodvářková do školy v Ivanově Sele, do sedmé a osmé třídy chodila do Hrubečného Pole. Často si vzpomíná na svou učitelku která byla i jejím velkým vzorem. V Hrubečném Poly ukončila gymnázium a potom vystudovala na Pedagogické akademii v Záhřebě dějiny a zeměpis.

Jejím prvním pracovním místem byla Česká základní škola J. Ružičky v Končenicích, kde učila. Při práci ještě vystudovala na PMF v Záhřebu zeměpis a získala vysoké vzdělání a titul profesora. Od roka 1978 až do odchodu do důchodu pracovala na České základní škole J. A. Komenského v Daruvaru. Ze školních dnů má jen krásné zážitky se svými žáky a některé z příhod má až dokonce zapsané.

Krátkou dobu také pracovala jako poradkyně pro české školy v Chorvatsku a po zrušení Ústavu pro školství v Záhřebu zůstala bez půl pracovního úvazku. V tu dobu začala pracovat i na Gymnáziu a Ekonomické škole v Daruvaru. Stala se také učitelkou poradkyní, což je nejvyšší možný stupeň v učitelském oboru. Dlouhá léta byla vedoucí Odborné rady učitelů dějin a zeměpisu Bjelovarsko-bilogorského županství. Pro své kolegy ale i žáky zorganizovala spoustu výletů a terenních výuk.

Pro svou práci a obětavost dostala řadu ocenění, uznání a poděkování. Některá z nich byla i na státní úrovni.

V době Jugoslávie byla jistota zaměstnání. Na vlasti byla jen jedna politická strana, komunistická. Kdo byl jejím členem dařilo se mu dobře a mohl se dostat k různým vysokým pozicím. Lidé na vesnici se do politiky moc nepletli, dělali si svoje a politika byla stranou. Neoslavovaly se církevní svátky, ale řádně se poznamenávaly státní svátky a to se nepracovalo až po několika dnů. Ve vesnicích byly zádruchy a tam si každý mohl prodat co měl a něco si přivydělat (plži, žaludy...). Byla bída o různé potraviny a výrobky. Vajíčka měla hodnotu a za ně se v obchodě taky mohlo něco koupit.

Pani Ana při Svazu Čechů pracovala na mnohých výstavách, starala se o etno stavení v Ivanově Sele, o výstavu dokumentů a fotografii o přistěhování Čechů do Chorvatska. Je také autorkou výstavy *Zachraňte naše děti*, o odsunu dětí z válečného Daruvaru do České republiky (tehdejší Československo) v roce 1991. Výstava byla představená i v Čechách.

Pani Ana také byla jednou z vedoucích skupin učitelů, žáků a dospělých v Janský Koupelích. Na těchto prostorech v roce 1991 byla nejistá situace. Proti Chorvatsku povstala část Srbů s cílem okupovat větší část Chorvatska, aby ji připojili Srbsku a tím splnili svůj plán o vytvoření Velkého

Srbska. Na Chorvatsko zaútočili zbraněmi, střílelo se a lidé hynuli. Apelováním Svazů Čechů, přijela sem delegace z Čech pod vedením paní Viktorie Hradské, a poté se Česká republika rozhodla že ohroženým dětem z těchto prostor poskytnou jistotu a domov dokud se situace neusmírní. Pokud děti byly v Čechách, pro ně se tam organizovala škola a různé jiné aktivity a kroužky. Nejtěžší situaci paní Ana prožila, když přišla zpráva z domova, že na Ivanovo Selo byl útok a že bylo zabito několik lidí. Někteří z nich byli i rodiče dětí, které byly ve skupině s paní Vodvárkovou.

O současném dění ve společnosti paní Ana říká, že život člověka není to, co má být a že se ztrácí lidské hodnoty. Mladí by se měli vzdělávat, aby se stali kvalitními lidmi, poznat to špatné a jít za tím dobrým co člověka zešlechtní. Je důležité být správný ve všem a být především člověkem.

Hrdá je na to že si vybrala správné povolání, že je zdravá po velice aktivním životě a že se jí podařilo zvládnout i studium v těžkých životních podmínkách. Hrdá je i na to, že udělala hodně pro školu a českou menšinu a že mohla ovlivňovat mladé generace.

Největší strach prožila v Domovinské válce, ale nebyl to strach o sebe, ale strach o druhé.

Největší odvalu ji dávalo to, že si pořád dávala různé cíle, které splňovala.

Poselství nebo moto, které by chtěla vzkázat budoucím generacím, jsou slova Komenského: „Jen činný život je pravým životem“. Je důležité být aktivní po celou dobu a ve všech segmentech života. To je ten správný a vyplněný život.